

Ψυχοσάββατου ἱκέσιος δέησις

«..ἡμέρας ἀνεσπέρου, υἱοὺς δεῖξον, Κύριε,
Τερεῖς ὀρθοδόξους, Βασιλεῖς τε, καὶ πάντα λαόν σου»



Ὅντως ἱερὴ καὶ πάντιμος εἶναι καὶ αὕτη ἡ ἡμέρα τοῦ Ψυχοσάββατου, ποὺ συγκαλεῖ ὅλους μας στὴν πράγματι συγκινητική, ἀλλὰ καὶ τόσο ψυχωφέλιμη Πανήγυρι πρὸς τιμὴν τῶν κεκοιμημένων μας. Καὶ μᾶς συγκαλεῖ, γιατί ἔχει τὸ νόημά της καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη, ἀλλὰ καὶ ἡ χρονικὴ περίοδος, ποὺ διανύουμε. Τοῦ Τριωδίου δηλαδή, ἡ ἀείφωτος διαδρομή.

Ἦδη, λοιπόν, τιμήσαμε τὴν Τσικνοπέμπτη, μὲ τὸν εὐπρεπὴ τοῦ ἱεροῦ Τριωδίου κανονισμό, παραθέτοντας τράπεζα ἐορταστική καὶ τὴν ἐπομένη, τὴν Παρασκευή, δηλαδή, ἀρχίσαμε τὴν ἄλλη διακονία: τὴν ἐτοιμασία τῶν κολλύβων τῶν κεκοιμημένων μας. Μὲ τὴν δέουσα σιωπή, ποὺ ἐπιβάλλεται αὐτὲς τὶς ἱερὲς τὶς ὥρες καὶ τὸ συμμάζεμα τοῦ νοῦ, ὥστε νὰ «μελετήσουμε» ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν δικῶν μας ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι μᾶς περιμένουν νὰ τὰ κομίσουμε στὸν ἱερέα, κάπου σὲ μιὰ τοῦ ναοῦ μισοφωτισμένη γωνιά σιωπηλὰ καθισμένοι, ὥστε νὰ τὰ ἀφουγκραστοῦν, ὁ καθένας ξεχωριστά. Τὸ ὄνομά τους, ποὺ θ' ἀκουστεῖ μαζὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα τῶν κεκοιμημένων ὀνόματα, τὰ ὁποῖα μετὰ δέους μνημονεύονται στὸ δειλινό, ποὺ χωνεύει μέσα σὲ ἀσπρόγκριζα σύννεφα εὐωδιαστοῦ θυμιάματος καὶ προσευχῶν.

Ἄραγε, ὅλ' αὐτὰ γιατί γίνονται ἀπαράλλακτα αἰῶνες τώρα; Γιατὶ κομίζουμε τὰ κόλυβα, τὸν ἄρτο, τὰ ὀνόματα καὶ περιμένουμε

συγκινημένοι καὶ ἡρεμοὶ νὰ ποῦν κι ἀπὸ τὸ δικό μας τὸ χαρτὶ ὅσα γράψαμε... Πατέρων, πάππων, προππάπων, ἀδελφῶν, συγγενῶν κατὰ σάρκα καὶ πνεῦμα... Ὄνόματα... Λέξεις, ποὺ ἂν τὶς γυρίσεις ἀνάποδα θὰ δεῖς νὰ φανεῖ τὸ Πρόσωπο καὶ ἡ πολιτεία αὐτοῦ ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ κάθε ὄνομα. Γιατί, λοιπόν, γίνονται ὅλ' αὐτά;

Ἡ διδαχὴ ποὺ ἔχουμε λάβει ἀπὸ τὸν Κύριο Ἰησοῦ εἶναι τό, «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰω. 13, 34) καὶ σὲ βαθύτερη προέκταση, ὅτι «Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (Α΄ Ἰω. 4, 16)

Ἄν, λοιπόν, αὐτὴν τὴν «καινὴν ἐντολὴν» ἔχουμε λάβει ὥς θεμέλιο, γιὰ νὰ σταθεῖ ὀρθία ἡ πίστις μας, τότε εἶναι φυσικὸ νὰ προβάλλουμε αὐτὴν τὴν ἀγάπη, ὅχι μονάχα στοὺς ζῶντες καὶ συγκροτοῦντες τὸ ἔμμεσο ἢ ἄμεσο περιβάλλον μας, ἀλλὰ καὶ σὲ κείνους ποὺ ἔχουν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα καὶ ἐπίγεια. Ὅλους αὐτοὺς, ποὺ θυμόμαστε συνεχῶς μέν, ἀλλὰ περισσότερο σήμερα. Ἐπειδὴ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς ἀγάπησαν καὶ ἀγαπήσαμε. Κι ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶναι ποὺ μᾶς συγκαλεῖ σήμερα στὸ ναό, ὥστε νὰ τοὺς ξαναθυμηθοῦμε, γιατί, μὴν τὸ ξεχνᾶμε, ὅτι ἡ ὄντως ἀγάπη εἶναι ὁ Τριαδικὸς Θεός, Αὐτὸς ποὺ τοὺς ἔχει ἐγγράψει «ἐν Βίβλῳ ζωῆς» καὶ τοὺς θυμᾶται πάντα, γιατί καὶ σιμὰ Του εἶναι, ἀλλὰ καὶ παιδιὰ του νομίζονται. Καὶ τοὺς θυμόμαστε ἐπίσης καὶ γιὰ ἓναν ἄλλο λόγο: Ἐπειδὴ αὖριο, ποὺ κι ἐμεῖς θὰ βρεθοῦμε στὴ θέσιν τους, κάποιον νὰ βρεθοῦν νὰ μᾶς δείξουν τὴν ἀγάπην τους, τὴν ἔγνοια τους ὅτι μᾶς θυμοῦνται, ὅτι προσεύχονται καὶ γιὰ μᾶς.

Ψυχοσάββατο, λοιπόν. Καὶ μὲ τὴν ἀγάπην ὁδηγὸ καὶ πυξίδα πορευόμαστε πρὸς τὸ ναό, γι' ἄλλη μιὰ χρονιὰ ἀκόμη, ὥστε νὰ τιμήσουμε τοὺς κεκοιμημένους, «πᾶσαν (σ.σ. δηλαδή) ἡλικίαν, πρεσβύτας καὶ νεανίσκους, νέους καὶ ἐφήβους, παῖδας, καὶ τὰ ἄωρα βρέφη, ἀρρενικὴν φύσιν τε καὶ θηλείαν...». Νὰ τοὺς τιμήσουμε μὲ ἱερὸ δέος καὶ συγκίνησιν εὐχόμενοι, «...οὓς ἐκάλυψε τάφος, ἐν πάσῃ χώρᾳ, ἐν τῇ κρίσει, σῶσον Πανοικτίρμον».

Ψυχοσάββατο 2019

Πρωτοπρεσβ. Κων. Ν. Καλλιανός
Ἐφημέριος
Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος Σκοπέλου